

Sygn. akt II K 1198/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Elku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: **SSR Michał Dźwilewski**

Protokolant: **st. sekr. sąd. Renata Rusewicz**

przy udziale oskarżyciela publicznego **Jana Mikuckiego**

po rozpoznaniu dnia 6.03.2014r.

sprawy:

W. B.

urodz. (...) w E.

syna T. i H. z d. W.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 28 października 2013 roku około godziny 02:25 w ruchu lądowym w E. na ul. (...) prowadził samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 0,98 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

II. w nocy z 27/28 października 2013 roku w E. przy ul. (...) dokonał kradzieży poprzez włamanie do samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...) kluczykiem i uruchomieniu silnika dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę A. Ł.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

III. w nocy z 25/26 października 2013 roku w E. przy ul. (...) dokonał kradzieży poprzez włamanie do samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...) o wartości 800 zł w ten sposób, że po uprzednim otwarciu drzwi dopasowanym kluczykiem i uruchomieniu silnika dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę P. E.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

I. Oskarżonego W. B. uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia i za to, na podstawie art. 178a § 1 kk skazuje go i wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

III. Oskarżonego W. B. uznaje za winnego tego, że w nocy z 27/28 października 2013 roku w E. przy ul. (...) dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...) o wartości 1000 zł po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia poprzez otwarcie drzwi dopasowanym kluczykiem, a następnie pozostawiając pojazd w stanie uszkodzonym, czym działał na szkodę A. Ł., to jest popełnienia czynu z art. 289 § 2 kk;

IV. Oskarżonego W. B. uznaje za winnego tego, że w nocy z 25/26 października 2013 roku w E. przy ul. (...) dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia samochodu osobowego F. (...) nr rej. (...) o wartości 800 zł po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia poprzez otwarcie drzwi dopasowanym kluczykiem, a następnie pozostawiając pojazd w stanie uszkodzonym, czym działał na szkodę P. E., to jest popełnienia czynu z art. 289 § 2 kk;

V. Ustalając, iż czyny opisane w pkt II i III wyroku stanowią ciąg przestępstw o jakim mowa w art. 91 § kk, na podstawie art. 289 § 2 kk skazuje go za każdy z nich, a na podstawie art. 289 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. Na podstawie art. 86 § 1 kk w zw. z art. 91 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. Na podstawie art. 63 § 1 kk, na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 października 2013r. do dnia 29 października 2013r.;

VIII. Na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę: na rzecz pokrzywdzonej A. Ł. kwoty 1.000 (jednego tysiąca) zł, a na rzecz pokrzywdzonej P. E. kwoty 800 (ośmiuset) zł,

IX. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i obciąża nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 1198/13

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 października 2013r. W. B. przebywał na os. (...) w E.. Zbierał tam metalowe przedmioty z miejsc składowania śmieci. Na parkingu przy ul. (...) dostrzegł zaparkowany samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...). Postanowił przejechać się samochodem, bez konkretnego celu. Samochód otworzył posiadanymi przy sobie dopasowanymi kluczykami zakupionymi w skupie samochodów w N.. Tymi samymi kluczykami odpalił samochód i udał się w kierunku miejscowości B.. Na drodze gminnej, za Szpitalem Miejskim, nie opanował samochodu na zakręcie w wyniku czego zjechał na pobocze i w konsekwencji dachował. W takim stanie pozostawił pojazd i pieszo wrócił do E..

W dniu 28 października 2013r. o godz. 02.25 w E. przy ul. (...) W. B. poruszał się uprzednio samochodem marki F. (...) o nr rej. (...), który uprzednio zabrał z parkingu przy ul. (...). Zamierzał odwiedzić kolegę i samochód odstawić. Na rondzie przy ul. (...), uszkodziwszy skrzynię biegów, wjechał na krawężnik i zatrzymał się. W. B. udało się w końcu zjechać z krawężnika, jednakże po chwili dalsza jazda nie była możliwa z powodu awarii samochodu. Do W. B. w tym momencie podjechał N. W., który zorientowawszy się, iż kierujący F. (...) jest nietrzeźwy, wezwał policję. Po chwili na miejsce zdarzenia przyjechał patrol policji, który poddał W. B. badaniu alkosensorem. O godz. 03.15 stwierdzono 0,98 mg/dm⁽⁽³⁾⁾, o godz. 03.17 – 0,93 mg/dm⁽⁽³⁾⁾, a o godz. 03.47 – 0,86 mg/dm⁽⁽³⁾⁾. Zarówno w dniu 27.10.2013r., jak i 28.10.2013r. W. B. spożywał alkohol w postaci wódki i wina.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- wyjaśnień oskarżonego – k. 102-103, 18-19, 21-22, 45-46,
- zeznań świadków: A. Ł. – k. 6, P. E. – k. 28-29, N. W. – k. 5, H. K. – k. 38-39,
- notatki – k. 2, 27,
- protokołu użycia alkosensora – k. 3,

- protokołu zatrzymania – k. 4, 48-50
- kserokopii dowodu – k. 8,
- dowodu rzeczowego wg wykazu – k. 24, 52,
- protokołu oględzin – k. 32-34,
- szkicu – k. 35,
- dokumentacji fotograficznej – k. 85.

Oskarżony W. B. przyznał się do postawionych mu zarzutów z art. 178a § 1 kk i 279 § 1 kk. Opisał w jaki sposób dostał się do samochodów i co było efektem jego jazdy. Dodał, że przed zatrzymaniem w nocy 28.10.2013r. spożywał alkohol. W postępowaniu przed Sądem sprecyzował, że jego zamiarem nie był zabór samochodów, chciał się nimi wyłącznie przejechać.

Relację oskarżonego zawierającą pełne i bezpośrednie przyznanie się do winy, do tego uwiarygodnioną i potwierdzoną bezspornymi dowodami w postaci notatek urzędowych, protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego, protokołu zatrzymania, oględzin, szkicu i dokumentacji fotograficznej oraz wszystkich w/w świadków Sąd w całości uwzględnił i uznał co do zasady za wystarczającą dla należytego wyjaśnienia okoliczności sprawy. Oczywiście, nie należało przywiązywać zbyt dużej wagi do tego fragmentu depozycji oskarżonego, w którym przyznaje się stricte do czynów z art. 279 § 1 kk. Taki zarzut, pochopnie postawiony, determinował procesową postawę oskarżonego. Tym niemniej, uprzednie przedstawienie zarzutu z art. 289 § 2 kk prowadziłyby, zdaniem Sądu, do analogicznego skutku. Dlatego to wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie odzwierciedlają jego rzeczywisty zamiar istniejący w momencie zaboru obu samochodów. Taki stan świadomości oskarżonego jest adekwatny do rodzaju zabranych pojazdów, ich wieku, a w konsekwencji niewielkiej wartości, a w przypadku czynu popełnionego w dniu 28.10.2013r. – również determinowanego stanem upojenia alkoholowego. Trudno zatem sobie wyobrazić sytuację, w której zamiar zaboru w celu przywłaszczenia pojawił się w stosunku do mienia, którego zbycie, czy zezłomowanie byłoby w zasadzie niemożliwe. W tym stanie rzeczy nie sposób nie wiązać irracjonalnego zachowania oskarżonego ze stanem psychofizycznym wynikającym ze spożytego alkoholu. Nie jest absolutnie wykluczone, że u podstaw zdarzenia z 25/26.10.2013r. również leżą te same determinanty. A zatem sposób działania oskarżonego i spowodowane skutki w mieniu pokrzywdzonych kwalifikowały zdarzenia jako występki opisane w art. 289 § 2 kk.

Na rozprawie oskarżony został pouczony szczegółowo o treści art. 387 § 1 kpk. Przed zakończeniem pierwszego przesłuchania złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego – specyfikując dolegliwości (kary i środki karne – vide k. 102-103) za poszczególne czyny. Oskarżyciel publiczny złożył sprzeciw do zbyt łagodnych, jego zdaniem, sankcji i uzależnił uwzględnienie wniosku od poczynionych przez siebie modyfikacji polegających na wymierzeniu jednostkowych kar pozbawienia wolności: 5 miesięcy za czyn z art. 178a § 1 kk, 1 roku i 3 miesięcy za czyny z art. 279 § 1 kk orzeczonej na podstawie art. 91 § 1 kk, a dalej kary łącznej w wysokości 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie, a nadto środków karnych: zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, obowiązku naprawienia szkody na rzecz poszczególnych pokrzywdzonych odpowiadającej wartości pojazdów. Oskarżony (vide k. 103) zgodził się na powyższe zmiany.

Sąd, uprzedziwszy o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów z pkt II i III aktu oskarżenia i uzależniając uwzględnienie wniosku od tej modyfikacji, wobec braku sprzeciwu oskarżyciela, oskarżonego i obu pokrzywdzonych (vide k. 103), uznał, iż warunki o jakich mowa w art. 387 § 2 kpk zachodzą. Mając zatem na względzie wyrażoną przez zainteresowanych oraz uznając, iż okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, a cele postępowania karnego określone w art. 2 § 1 kpk zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości, Sąd wydał wyrok

skazujący. Na podstawie upoważnienia zawartego w art. 387 § 4 kpk Sąd uznał za ujawnione dowody wymienione w akcie oskarżenia.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie budziło bowiem wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości po drodze publicznej wypełniło znamiona przestępstwa określonego w art. 178a § 1 kk, zaś zabory obu pojazdów bez konkretnego celu, po pokonaniu zabezpieczenia przy pomocy dopasowanych kluczy i pozostawieniu samochodów w stanie uszkodzonym wyczerpywały znamiona art. 289 § 2 kk. Dwa ostatnie czyny, co oczywiste, zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw (tożsamość kwalifikacji, krótki odstęp czasu pomiędzy poszczególnymi inkryminowanymi zachowaniami).

W konsekwencji, z mocy art. 178a § 1 kk i art. 289 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk oraz 86 § 1 kk w zw. z art. 91 § 2 kk, Sąd wymierzył oskarżonemu kary jednostkowe (5 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1 rok i 3 miesiące pozbawienia wolności) i karę łączną (1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności) - wyszczególnione w wystąpieniu oskarżyciela, na poczet której (na podstawie art. 63 § 1 kk) zaliczył W. B. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28.10.2013r. do dnia 29.10.2013r. Sąd orzekł ponadto wnioskowane środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat (art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk) i obowiązku naprawienia szkody w postaci zapłaty na rzecz pokrzywdzonych niewygórowanych sum pieniężnych odpowiadających wartości pojazdów (art. 46 § 1 kk).

W ocenie Sądu tylko kara o bezwzględnym charakterze doprowadzić mogła do ukształtowania społecznie pożądanej postawy oskarżonego. Po pierwsze, stopień społecznej szkodliwości wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów należało określić mianem znacznego – oskarżony swoim zachowaniem ugodził w jedno z najbardziej istotnych dóbr prawnych w postaci bezpieczeństwa życia i zdrowia ludzi oraz własności. Bądź to zatem stworzył realne zagrożenie spowodowania wypadku drogowego, bądź na skutek braku umiejętności doprowadził do uszkodzeń pojazdów. W obu przypadkach dzięki jedynie korzystnemu zbiegowi okoliczności, zdrowie i życie innych uczestników ruchu nie ucierpiało, choć ucierpiał stan posiadania pokrzywdzonych. Oskarżony przecież doskonale zdawał sobie sprawę z tego, że taki stan nietrzeźwości w sposób szczególnie istotny zmniejsza zdolności percepcyjne i psychomotoryczne człowieka, a mimo to zdecydował się na prowadzenie pojazdu narażając innych uczestników ruchu na powstanie znacznych szkód. Po drugie, okolicznością obciążającą jest naturalnie uprzednia karalność W. B. (vide k. 57-61), która prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżony nie skorzystał z danej mu przez Sąd szansy na korektę swojej postawy wobec obowiązujących norm prawnych i nie wykazał woli poprawy swego zachowania. Zachowanie tego rodzaju świadczy ewidentnie o tym, że poprzednie kary okazały się niewystarczające, nie dały oczekiwanych rezultatów i nie doprowadziły do zmiany jego dotychczasowych nawyków. Nie sposób natomiast w tej sprawie stwierdzić okoliczności, które mogłyby wpłynąć łagodząco na odpowiedzialność karną oskarżonego. Nie jest nią na pewno przyznanie się do winy, skoro okoliczności popełnienia przestępstwa stwierdza się w tym wypadku na podstawie empirycznie sprawdzalnych danych. Współpraca z organami ścigania jest wówczas raczej oznaką zdrowego rozsądku, aniżeli aktu dobrej woli. Mając na względzie podniesione wyżej okoliczności Sąd uznał, że tylko wniosek specyfikujący kary bezwzględne pozbawienia wolności będzie możliwy do zaakceptowania. Zastosowane środki karne (zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, naprawienie szkody) były oczywistą konsekwencją inkryminowanych zachowań. Zgodnie bowiem z art. 42 § 2 kk, Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, 174 lub 177 kk, a zgodnie z art. 46 § 1 kk – w razie skazania Sąd na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W świetle cyt. norm, orzeczenie w/w środków było obligatoryjne i Sąd nie miał w tym wypadku żadnego wyboru. Zresztą takie też były propozycje oskarżonego. Niewątpliwie natomiast, skorzystanie przez oskarżonego z instytucji dobrowolnego poddania się karze, skutkowało niższym wymiarem i kar, i środków karnych i w tym winien on upatrywać „uzyskanej w ten sposób korzyści”.

Mając na uwadze wszystko powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dn. 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.) w zw. z art. 624 § 1 kpk. Stan majątkowy i możliwości zarobkowe oskarżonego kwalifikowały ewidentnie do przedmiotowej decyzji. Ewentualna i prawdopodobna egzekucja tych świadczeń przekroczyłaby z fiskalnego punktu widzenia spodziewaną korzyść finansową. Obciążenie oskarżonego kosztami zatem miało się z celem.